

Neke od vrline imama Husejna

<"xml encoding="UTF-8?">

Neke od vrline imama Husejna

Imam Husejn ibn Ali se rodio u kući u koju su dolazili meleci i u koju je spuštana Objava, na čistom mjestu koje je bilo neprestano u vezi s nebom; s njegovim uzdisajima podešavali su se časni ajeti koji se učili u toku dana i noći; rastao je među svetim ličnostima koje su se ogrnule Božijim znakovima i iz bistrine poslanstva napajao se slašću veze sa Stvoriteljem, a Poslanik milosti je izlio u stubove njegove ličnosti obilje svoje plemenitosti morala i veličanstvo duše. Husejn, a.s., je bio Muhammedov lik u njegovom ummetu, kretao se među njima Kur'anskom uputom, govorio idejom poslanstva, koračao stopama svog velikog djeda kako bi objasnio plemenitost morala, štitio stvari ummeta, a nije zapostavljao ni upućivanje, savjetovanje i pomaganje postavljajući sebe kao živi primjer za ono što su poslanstvo i Poslanik željeli. Bio je svjetlo upute zalutalima, prijatan napitak žednima, oslonac na koji se oslanjaju vjernici, dokaz na koji pozivaju dobrostivi, mjerilo istine pri razilaženju muslimana, sablja pravde koja se srdila radi Allaha i ustajala u Njegovo ime. Kada je pokrenuo ustanak, podigao je bakiu poslanice koju je nosio njegov djed, braneći njegovu vjeru i samu veličanstvenu poslanicu.

Udubljivanjem u njegovu jedinstvenu ličnost pronalazimo sljedeće njegove vrline:

Skromnost

Imam Husejn, a.s., je po prirodi bio sklon skromnosti i lišen sebičnosti. Bio je iz plemenitog roda i uzvišene časti i imao je poseban položaj kod Poslanika, s.a.v.a. Živio je među ummetom, nije prezirao njegove siromahe, nije se uzdizao iznad slabijih niti se oholio nad njima, ugledajući se u svog velikog djeda, koji je bio poslan kao milost svim svjetovima, tražeći time Božije zadovoljstvo i odgajanje ummeta. Preneseno je o njemu mnogo događaja u kojima je prema ostalim muslimanima postupio potpuno skrušeno pokazujući dobrostivost poslanstva i

nježnost svoje plemenite ličnosti. Ukazat ćemo na nekoliko primjera:

Imam Husejn, a.s., je prolazio pored grupe bijednih koji su jeli suh hljeb na nekoj prostirki. Nazvao im je selam i oni su ga pozvali da jede s njima. On je sjeo i rekao je: „Da vaša hrana nije od sadake, ja bih jeo s vama.“ Zatim je rekao: „Ustanite da idemo kod moje kuće.“ Nahranio ih je, obukao i naredio da im se svakom dadne nešto novca.

Preneseno je da je Imam prolazio pored skupine bijednih koji su na sofi jeli, pa su rekli: „Izvolite“. Rekao je: „Allah ne voli ohole“, pa je sjeo i jeo s njima, a potom je rekao: „Ja sam se odazvao vašem, sada se vi odazovite mom pozivu.“ Svi su pristali, pa ih poveo kući i rekao svojoj supruzi: „Iznesi sve što si uštedjela.“

Blagost i oprostivost

Imam Husejn, a.s., se odlikovao učtivošću poslanstva i imao je duh svog djeda, velikog Poslanika na dan u kojem je oprostio onima koji su ratovali protiv njega i stali naspram islamske misije. Srce mu je bilo prostrano za sve ljude. Bio je brižljiv u upućivanju naroda ne obazirući se na zla njihovih nezalica. Božije zadovoljstvo ga je podsticalo, približavao se grijешnicima, ulijevao im sigurnost, usađivao nadu u Božiju milost i ničije zlo nije uzvraćao zlim, već bi se smilovao, upućivao na put istine i izbavljao iz zablude.

Preneseno je da je imam Husejn, a.s., rekao:

لَوْ شَتَمَنِي رَجُلٌ فِي هَذِهِ الْأُذُنِ - وَ أَوْمَأَ إِلَى الْيُمْنَى - وَ اعْتَذَرَ لِي فِي الْأُخْرَى لَقَبِلْتُ ذَلِكَ مِنْهُ، وَ ذَلِكَ أَنَّ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ، عَلَيْهِ السَّلَامُ، حَدَّثَنِي أَنَّهُ سَمِعَ جَدِّي رَسُولَ اللَّهِ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ سَلَّمَ، يَقُولُ: لَا يَرِدُ الْخَوْصَ مَنْ لَمْ يَقْبَلِ الْعُذْرَ مِنْ مُجِبٍّ أَوْ مُبْطِلٍ

„I da me čovjek uvrijedi na ovo uho“ – pokazujući rukom na desno uho – „a zatraži izvinjenje na drugo, ja bih to prihvatio od njega, jer mi je prenio Zapovjednik vjernih, Ali ibn ebi Talib, da je čuo moga djeda, Božijeg Poslanika, kako kaže: „Neće doći na Kevser onaj ko ne prihvati izvinjenje, bilo da je ono opravdano ili nije.““

Preneseno je da njegov sluga počinio djelo zbog kojeg je trebao biti kažnjen pa je on tako i naredio. Sluga je rekao: „Moj gospodine: ﴿وَالْكَاطِمِينَ الْغَيْظَ﴾ Koji srdžbu savlađuju...“, a imam Hasan je rekao: „Ostavite ga.“ Ovaj je nastavio: „Moj gospodine: ﴿وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ﴾ i ljudima praštaju...“, a Imam je rekao: „Oprostio sam ti“. Sluga je dovršio: „Moj gospodine: ﴿وَاللَّهُ يُحِبُّ﴾ A Allah voli dobročinitelje.“ i Imam je rekao: „Pušten si u ime Allaha na slobodu i imaš dvostruko više od onoga što sam ti davao.“

Darežljivost i velikodušnost

Imam Husejn, a.s., je velikodušno pomagao siromašne i potrebite, imao samilosti za udovice i siročad te radovao srca onih koji su mu dolazili. Udovoljavao je potrebe onima koji su tražili prije nego ih dovede do neugodnog osjećaja traženja. Uvijek je održavao veze sa svojom rodbinom. Nije mu pristigao neki imetak a da ga nije podijelio i udijelio, a ovo je osobina darežljivoga, čud velikodušnika i obilježje plemenitoga.

U tmini tihih noći nosio je vreće pune hrane i novca do kuća udovica i siročadi. O ovoj plemenitosti je svjedočio Muavija, i to onda kada je poslao poklone za nekoliko ličnosti pa nagovijestio: „Što se Husejna tiče, on će početi sa siročadima onih koji su poginuli uz njegovog oca na Siffinu, pa ako nešto od ovih poklona ostane, zaklat će devu i napojit će ih mlijekom.“

U jednom događaju punog milosti, ljudskosti i ljubaznosti, on je oslobodio roba time mu uzvraćajući na pozdrav. Naime, preneseno je od Enesa da je rekao: „Bio sam kod Husejna pa je kod njega ušla jedna sluškinja s buketom cvijeća u ruci i pozdravila ga tim buketom. On joj je odgovorio: ‚Ti si slobodna u ime Allaha.‘ Ja sam ga upitao: ‚Sluškinja ti donese buket cvijeća, a ti je oslobodiš?‘ i on mi je odgovorio: „Tako nas je Allah podučio:

وَإِذَا حُيِّتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا.

Kada pozdravom pozdravljeni budete, ljepšim od njega otpozdravite, ili ga uzvratite. (En-Nisa, 86) Ljepše od toga je bilo njeno oslobađanje.“

Jedan od primjera njegove velikodušnosti i oprostivosti bilo je izmirenje duga Usame ibn Zejda, čime mu je otklonio brigu koja ga je bila obuzela, a bio je bolestan, uprkos tome što je Usame bio stao u red protivnika njegovog oca, Zapovjednika vjernih.

Jednom je neki prosjak stao na ulaz kuće imama Husejna i počeo recitovati:

لَمْ يَخِبِ الْآنَ مَنْ رَجَاكَ وَ مَنْ حَرَّكَ مِنْ دُونِ بَابِكَ الْخَلْقَهُ
أَنْتَ جَوَادٌ وَأَنْتَ مُعْتَمَدٌ أَبُوكَ قَدْ كَانَ قَاتِلَ الْفَسَقَةِ

Neće sada u beznađe pasti onaj koji ima nadu u tebe i okretao je halke na vratima tvoje kuće

ti si darežljivi, ti si oslonac, doista ti je otac ubijao razvratnike.

Imam je žurno izašao i vidjevši tragove bijede na njemu pozvao je Kanbera i upitao:

يَا قَنْبَرُ، هَلْ تَبْقَى مِنْ نَفَقَتِنَا؟

„Šta je ostalo od naše opskrbe?“ On mu je odgovorio: „Ima 200 dirhema za koje si mi naredio da podijelim u tvojoj porodici.“ Imam je rekao:

هَاتِهَا قَدْ جَاءَ مَنْ هُوَ أَحَقُّ بِهَا مِنَّا.

„Donesi mi to, jer je doista došao onaj koji je preči u odnosu na njih“ pa ih je uzeo i dao prosjaku uz izvinjenje i stihove:

خُذْهَا فَإِنِّي إِلَيْكَ مُعْتَذِرٌ وَاعْلَمْ بِأَنِّي عَلَيْكَ ذُو شَفَقَةٍ
لَوْ كَانَ فِي سَيْرِنَا الْعَدَاةَ عَصَا أُمَسْتُ سَمَانًا عَلَيْكَ مُنْذَفِقَةً
لَكِنَّ رَبِّبَ الرِّمَانِ ذُو غَيْرٍ وَالْكَفُّ مِنِّي قَلِيلُهُ النَّفَقَةُ

Uzmi. Doista ja tražim izvinjenje od tebe i znaj da sam ti se doista sažalio. Ako je u našem životu jutro otvrdnuto, uvečer naše nebo će biti obilno za te. Međutim, nestalnost vremena je u mijenjanju, a moj dlan je oskudan u opskrbi.

Beduin je uzeo novac zahvalivši se i moleći za njega dobro uz stihove:

مُطَهَّرُونَ نَفَيَاتٍ جُيُوبُهُمْ تُتْلَى الصَّلَاةُ عَلَيْهِمْ أَيْنَمَا ذُكِرُوا
فَأَنْتُمْ أَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ وَعِنْدَكُمْ عِلْمُ الْكِتَابِ وَمَا جَاءَتْ بِهِ السُّورُ
مَنْ لَمْ يَكُنْ عَلَوِيًّا حِينَ تَنْسُبُهُ فَمَا لَهُ فِي جَمِيعِ النَّاسِ مُفْتَخَرٌ

Očišćeni, neokaljanih čela, blagoslov teče na njih gdje god da se spomenu,

vi, upravo vi ste uzvišeni, kod vas je znanje o Knjizi i onom što su donijele sure.

Onaj koji nije alijevac po rodu, njemu ni kod koga nema ni pohvale.

Hrabrost

Doista čovjek ostane nemoćan u opisu i govoru kada proučava stranice hrabrosti u ličnosti imama Husejna, jer je on hrabrost bio naslijedio od svojih očeva, odgojen je i odrastao s njom, pa je i sam postao izvor hrabrosti i njen korijen. On je bio hrabar u izricanju i smion u odbrani istine, što je naslijedio od svog velikog djeda, Muhammeda, s.a.v.a., koji je stao pred najuobraženije mušričke snage sve dok ih nije pobijedio s ubjeđenjem, vjerom i džihadom na Božijem putu.

Imam Husejn, a.s., je stao uz svog oca, Zapovjednika vjernih, u borbi za vraćanje islama na

vlast i usmjeravanje ummeta na put istinskog islama, boreći se protiv snaga zablude i zastranjenosti, i to riječima, djelom i snagom oružja, kako bi vratili istinu na zaslužno mjesto. Stao je uz svog brata Hasana kao požrtvovani junak da bi očuvali ummet i spasili odabrane vjernike koji su držali do puta islamske poslanice. Ostao je ustrajan i čvrst kada je masa muslimana u pomaganju svoje vjere oklijevala pred Muavijinom silom i zabludom, njegovim zločincima i strujom koju je vodio da unakazi postojanu vjeru.

Nije se bojao nikakve prijetnje, niti onoga što se naziralo kao tragičan kraj njegovog ustanka koji je podignut da bi se stanje ummeta popravilo, proživila poslanica njegovog djeda Poslanika i da bi se stalo na put nepravdi i pokvarenosti. On se pobunio predan Božijoj zapovijedi i uložio sve svoje napore tražeći Njegovo zadovoljstvo. To je onaj koji je Hurru ibn Zijadu er-Rijahiju, kada mu je ovaj rekao: „Podsjećam te na Allaha u vezi s tvojom dušom jer ako posegneš za sabljom, zasigurno ćeš biti ubijen!“, uzvratio:

أَفَبِالْمَوْتِ تُخَوِّفُنِي؟ وَ هَلْ يَعْذُو بِكُمْ الْخَطْبُ أَنْ تَقْتُلُونِي؟ وَ سَأَقُولُ كَمَا قَالَ أَخُو الْأَوْسِ لِابْنِ عَمِّهِ

„Zastrašuješ li me to smrću? Zar vi možete išta više učiniti osim da me ubijete? Ja ću ti u odgovoru ponoviti stihove koje je moj brat iz plemena Avs, kada je išao pomagati Poslaniku, rekao svom amidžiću:

سَأَمْضِي وَ مَا بِالْمَوْتِ عَارٌّ عَلَى الْفَتَى إِذَا مَا نَوَى حَقًّا وَ جَاهَدَ مُسْلِمًا
وَ آتَى الرَّجَالَ الصَّالِحِينَ بِنَفْسِهِ وَ فَارَقَ مَثْبُورًا وَ وَدَّعَ مُجْرِمًا
فَإِنْ عِشْتُ لَمْ أَنْدَمْ وَ إِنْ مِتُّ لَمْ أُلَمْ كَفَى بِكَ ذُلًّا أَنْ تَعِيشَ وَ تُرْعَمَا

Ja ću otići ka smrti jer smrt za odvažnog nije sramota onda kada je njegov cilj Istina, kada se bori kao musliman,

potpomaže svojom dušom ljude dobrostive, suprotstavlja se prokletniku i rastavi se od grijешnika.

Ako ostanem živ, neću se kajati, a i ako umrem, neću biti uznemiren, ali tebi je dovoljno to što živiš takav sramotan život.“

Na dan Taffa zauzeo je stav kojim je zapanjio i zbunio i one najpametnije i nije se slomio pred najvećom nedaćom čak ni kada je ostao sam, već je stajao poput visoke planine kojoj se neprijatelj nije mogao približiti od strahopoštovanja i bojazni, uprkos mnogim ranama na tijelu, o čemu je čak i neprijatelj svjedočio. Humejd ibn Muslim je rekao: „Tako mi Boga, nikada nisam

vidio čovjeka slomljenih krila kao što je on, kome su pobijena sva djeca, članovi porodice i prijatelji, a da je hrabriji, da vlada sobom i da je u ratu neustrašiviji. Tako mi Boga, niti prije niti poslije njega nisam vidio nikoga sličnog, da su neprijateljski vojnici s desne i lijeve strane od straha od njega, poput koza kada ih napadnu vukovi, bježali na sve strane.“

Ponos i prkos

Doista se lik muslimanskog revolucionara u najljepšem i najpotpunijem obliku pojavio u prkosu imama Husejna i njegovom odbijanju da bude strpljiv prema nepravdi i da šuti na nasilje. On je za sve naredne generacije uspostavio sunnet, prkos i požrtvovanost na putu ideologije zauzimajući taj veliki revolucionarni stav, budući ummet i ohrabrujući ga da ne umire u poniženju i preziru time što je odbio dati prisegu oslobođenom robu, sinu oslobođenog roba, Jezidu, Muavijinom sinu, riječima:

إِنَّ مِثْلِي لَا يُبَايِعُ مِثْلَهُ.

„Doista, neko poput mene nikada ne daje prisegu nekome poput njega.“ Upravo on je otvoreno govorio svom bratu, Muhammedu ibn Hanefiji, utjelovljujući taj prkos:

يَا أَخِي، وَاللَّهِ، لَوْ لَمْ يَكُنْ مَلْجَأٌ وَلَا مَأْوَى، لَمَا بَايَعْتُ يَزِيدَ بْنَ مُعَاوِيَةَ

„Brate moj, tako mi Allaha, da nema na čitavom dunjaluku ni jedno mjesto boravka niti utočišta, ne bih dao prisegu Jezidu, Muavijinom sinu.“

Uprkos tome što je šejtan bio savladao savjest ljudi pa ih umrtvio dotle da su pristali na poniženje, imam Husejn, a.s., je stao podižući glas u lice velike vojske zla i nepravde emevijskih otpadnika:

وَاللَّهِ، لَا أُعْطِيكُمْ بِيَدِي إِعْطَاءَ الدَّلِيلِ وَلَا أَقِرُّ لَكُمْ إِقْرَارَ الْعَبِيدِ، (ثُمَّ نَادَى يَا عِبَادَ اللَّهِ) إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ.

„Kunem se Allahom, neću vam se pokoriti poslušnošću poniznoga, niti ću pobjeći kao što rob bježi. I ja se obraćam i svome i vašem Gospodaru da me ne kamenujete.“ (Ed-Duhan, 20)

Doista, riječi imama Ebu Abdullaha el-Husejna, koje potiču iz njegovog dostojanstva i samopouzdanja, pokazatelji su najuzvišenijih stavova onih koji imaju principe, vrijednosti i nose odgovornosti misije. On je rekao:

أَلَا، وَإِنَّ الدَّعَىٰ بِنِ الدَّعَىٰ، قَدْ رَكَزَ بَيْنَ اثْنَتَيْنِ، بَيْنَ السَّلَةِ وَالذَّلَةِ، وَهَيْهَاتَ مِنَّا الذَّلَةُ، يَا بَنَى اللَّهِ ذَلِكَ لَنَا وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ وَحُجُورٌ طَابَتْ وَطَهَّرَتْ وَأُتُوفَ حَمِيَّةٌ وَنُفُوسٌ أَبْيَةُ مِنْ أَنْ تُؤْتَرَ طَاعَةُ اللَّئَامِ عَلَى مَصَارِعِ الْكِرَامِ

„Znajte, čovjek nečasnog rođenja, od oca nečasnoga rođenja, ostavio nam je izbor između dviju stvari: mača i poniženja. Koliko je samo daleko poniženje od nas! Ne voli Allah za nas tako nešto – niti Njegov Poslanik, ni vjernici ni ljudi časni i čistih srca, niti to vole gorljive niti ponosne duše – da damo prednost pokoravanju nevaljalim nad časnim smrtime.“

Ovako je imam Husejn, a.s., podučio čovječanstvo šta znači prkos u stavovima i požrtvovanost zbog poslanice.

Otvorenost i smjelost u izricanju istine

Doista je pokret imama Husejna bio poput vulkana koji je izbio u historiji islamske poslanice, snažni potres koji je probudio svijest onih koji su pokazali klonulost u pomaganju istine, čista riječ koja je pozvala sve revolucionare i one koji su odani ideologiji i islamskoj poslanici da nastave put u izgradnji časnog društva u skladu s onim što su Svevišnji Allah i Njegov Poslanik željeli.

Imam Husejn, a.s., je koristio metode otvorenosti i otkrovenja, objašnjavajući ummetu i poremećaje i iskrivljenosti i ispravan put. On je taj koji je potpuno smjelo stao pred nasilnike, upozoravajući ih i sprječavajući ih u daljem činjenju nepravde i razvrata... Njegova pisma Muaviji su, bez i najmanje dvojbe, jasna u upozoravanju i opominjanju zbog nastavljanja nasilja te u otkrivanju stepena njegove zablude i pokvarenosti ummetu.

On je potpuno jasno i energično odbio dati prisegu Jezidu ibn Muaviji. Objašnjavajući to Velidu ibn Utbi, Jezidovom namjesniku u Medini, rekao je:

إِنَّا أَهْلُ بَيْتِ النَّبُوَّةِ وَ مَعْدِنُ الرِّسَالَةِ وَ مُخْتَلَفُ الْمَلَائِكَةِ وَ مَحَلُّ الرَّحْمَةِ، بِنَا فَتَحَ اللَّهُ وَ بِنَا خَتَمَ اللَّهُ وَ يَزِيدُ رَجُلٌ فَاسِقٌ، شَارِبُ الْخَمْرِ، قَاتِلُ النَّفْسِ الْمُحَرَّمَةِ، مُعَلِّنُ الْفِسْقِ، وَ مِثْلِي لَا يُبَايِعُ مِثْلَهُ.

„O, namjesniče, mi smo porodica vjerovjesništva, izvorišta poslanstva, mjesta obilaženja meleka, uporišta Božije milosti. Bog je počeo s nama i završit će s nama, a Jezid je griješnik, pijanica, ubica nedužnih ljudi, javno čini razvrat, i osoba poput mene nikada neće dati podršku čovjeku poput Jezida...”

Njegova otvorenost prema njegovim ashabima i onima koji su ga podržavali je bila jasna: dok su se kretali prema Kufi, pristigla mu je vijest da je Muslim ibn Akil poginuo i da je narod odustao od toga da mu pomaže, pa je onima koji su ga slijedili, da bi im vratio nadu, rekao:

قَدْ خَذَلْنَا شَيْعَتَنَا، فَمَنْ أَحَبَّ مِنْكُمْ الْإِنْصِرَافَ، فَلْيَنْصِرِفْ فِي غَيْرِ حَرْجٍ، لَيْسَ عَلَيْهِ ذِمَامٌ

„Doista, naši sljedbenici su nas ostavili na cjedilu. Pa ko od vas voli da odustane – neka

odustane, bez ikakve neugodnosti i obaveze.“ Razišli su se od njega oni koji su došli radi neke koristi i oni sa slabijim vjerovanjem, a ostali su odabranici iz njegove porodice i sljedbenika. On ih nije prevario niti im je laskao u to vrijeme kada je teško mogao naći pomagače.

Prije početka sukoba dozvolio je svim vjernim prijateljima koji su ga slijedili da idu ovim riječima:

إِنِّي لَا أَعْلَمُ أَصْحَابًا أَصَحَّ مِنْكُمْ وَلَا أَعْدَلَ وَلَا أَفْضَلَ أَهْلَ بَيْتٍ، فَجَزَاكُمُ اللَّهُ عَنِّي خَيْرًا! فَهَذَا اللَّيْلُ قَدْ أَقْبَلَ، فَفُؤُومُوا
وَاتَّخِذُوهُ جَمَلًا، وَلِيَأْخُذْ كُلُّ رَجُلٍ مِنْكُمْ بِبِدِّ صَاحِبِهِ أَوْ رَجُلٍ مِنْ إِخْوَتِي وَتَفَرَّقُوا فِي سَوَادِ هَذَا اللَّيْلِ وَدُرُونِي وَ
هَؤُلَاءِ الْقَوْمَ، فَإِنَّهُمْ لَا يَطْلُبُونَ غَيْرِي، وَلَا أَصَابُونِي وَقَدَرُوا عَلَيَّ قَتْلِي لَمَّا طَلَبُواكُمْ

„Uistinu, ja ne poznajem prijatelje bolje od mojih prijatelja, niti porodicu dobrostiviju od moje porodice. Da vam Bog s moje strane podari najbolje nagrade. ...Sada vas je noć prekrila svojom tminom, okoristite se tom prilikom. Svaki od vas neka povede svog druga ili nekog od moje braće. Raziđite se u tmini noći, a mene ostavite sa ovim narodom, jer ovi ljudi traže mene. Kad do mene dođu i ubiju me, okanit će se vas.“

Činjenica je da će, ko god prostudira detalje pokreta imama Husejna, naići na iskrenost, otvorenost, smjelost u svakoj riječi, svakom djelu i u svim koracima ovog njegovog blagoslovljenog pokreta.

Ibadet i bogobojaznost

Ebu Abdullah el-Husejn ni u jednom trenutku života ni tren nije prekinuo vezu sa svojim Gospodarom. Ovu vezu je utjelovio u obliku robovanja Allahu, učvršćivao je veze sa Stvoriteljem, neka Mu je veličanstvena moć, ojačao je požrtvovanost pokornošću i potpunom predanošću pred Allahom i radi Njega. Njegovo robovanje je bilo plod istinske spoznanje Svevišnjeg Allaha.

Kratak pogled na njegovu dovu na dan Arefe nam jasno pokazuje dubinu njegove spoznje Allaha i čvrstinu njegove veze s Njim, a ovdje ćemo citirati jedan odlomak iz nje:

كَيْفَ يُسْتَدَلُّ عَلَيْكَ بِمَا هُوَ فِي وَجُودِهِ مُفْتَقِرٌ إِلَيْكَ أَيْ كَوْنُ لِعَيْرِكَ مِنَ الظُّهُورِ مَا لَيْسَ لَكَ حَتَّى يَكُونَ هُوَ الْمُظْهَرُ
لَكَ مَتَى غِبْتَ حَتَّى تَحْتَاجَ إِلَى دَلِيلٍ يَدُلُّ عَلَيْكَ وَمَتَى بَعُدْتَ حَتَّى تَكُونَ الْآثَارُ هِيَ الَّتِي تُوصِلُ إِلَيْكَ عَمِيثٌ غَيْنٌ لَا
...تَرَاكَ وَلَا تَزَالُ عَلَيْهَا رَقِيْبًا وَحَسِرْتُ صَفْقَةً عَبْدٍ لَمْ تَجْعَلْ لَهُ مِنْ حُبِّكَ نَصِيْبًا

„Kako može poslužiti kao dokaz o Tebi ono što u svom postojanju ovisi o Tebi? Ima li nešto mimo Tebe takvu jasnoću koju Ti nemaš da bi ono ukazivalo na Te? Kada si bio odsutan pa da treba dokaz da upućuje na Te i kada si bio dalek da bi tragovi bili oni što će odvesti do Tebe?

Slijepo je oko koje ne vidi da Ti bdiješ nad njim, propala je pogodba roba za kojeg nisi odredio udio Svoje ljubavi...

إِلَهِي، هَذَا ذُلِّي ظَاهِرٌ بَيْنَ يَدَيْكَ وَ هَذَا حَالِي لَا يَخْفَى عَلَيْكَ مِنْكَ، أَطْلُبُ الْوُضُوءَ إِلَيْكَ وَ بِكَ أَسْتَدِلُّ عَلَيْكَ،
...فَاهْدِنِي بِنُورِكَ إِلَيْكَ وَ أَقِمْنِي بِصِدْقِ الْعُبُودِيَّةِ بَيْنَ يَدَيْكَ

Bože moj, evo ova moja poniznost pred Tobom je očita i ovo moje stanje nije Ti skriveno, od Tebe tražim dostizanje do Tebe i Tobom tražim put do Tebe, pa uputi me svojom svjetlošću ka Sebi i učvrsti me pred Sobom iskrenošću robovanja...

أَنْتَ الَّذِي أَشْرَقْتَ الْأَنْوَارَ فِي قُلُوبِ أَوْلِيَائِكَ حَتَّى عَرَفُوكَ وَ وَحَّدُوكَ وَ أَنْتَ الَّذِي أَرَزَلْتَ الْأَعْيَارَ عَنْ قُلُوبِ أَحِبَّائِكَ حَتَّى
...لَمْ يُجِبُوا سِوَاكَ وَ لَمْ يَلْجَأُوا إِلَى غَيْرِكَ أَنْتَ الْمُؤْنِسُ لَهُمْ حَيْثُ أَوْحَشَتْهُمْ الْعَوَالِمُ

Ti si Taj Koji je obasjao svjetlošću srca Svojih prijatelja sve dok Te nisu spoznali i potvrdili Tvoju jednoću i Ti si Taj Koji je otklonio strance iz srca svojih poklonika sve dok nisu odbacili ljubav prema drugima i potragu za utočištem kod nekog mimo Tebe. Ti si drug njihov kada ih ljudi ostave u osamljenosti...

مَاذَا وَجَدَ مَنْ فَقَدَكَ؟ وَ مَا الَّذِي فَقَدَ مَنْ وَجَدَكَ؟ لَقَدْ خَابَ مَنْ رَضِيَ دُونَكَ بَدَلًا وَ لَقَدْ خَسِرَ مَنْ بَعَى عَنْكَ
...مُتَحَوِّلًا

Onaj ko je Tebe izgubio, šta je našao?! A šta je izgubio onaj ko je Tebe našao?! Zasigurno je propao onaj ko je zadovoljan nečim osim Tobom! I doista je gubitnik onaj koji se okrenuo od Tebe...

يَا مَنْ أَذَاقَ أَحِبَّاءَهُ حَلَاوَةَ الْمُوَأَسَّةِ، فَقَامُوا بَيْنَ يَدَيْهِ مُتَمَلِّقِينَ وَ يَا مَنْ أَلْبَسَ أَوْلِيَاءَهُ مَلَابِسَ هَيْبَتِهِ، فَقَامُوا بَيْنَ
...يَدَيْهِ مُسْتَغْفِرِينَ

O, Ti, Koji si dao svojim poklonicima da okuse slast bliskosti pa su stali pred Tobom umiljavajući Ti se. O, Ti, koji si odjenuo svoje prijatelje odjećom Svog strahopoštovanja pa su stali pred Tobom tražeći oprost..."

Doista se na njemu (imamu Husejnu) vidjela veličina straha od Allaha i jačina opreznosti prema Njemu, dotle da su ga upitali: „Koliko li je velik tvoj strah od tvog Gospodara?“, a on je odgovorio:

لَا يَأْمَنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَّا مَنْ خَافَ اللَّهَ فِي الدُّنْيَا

„Neće biti u miru na Sudnjem danu niko do onaj ko se bude bojao Allaha na ovom svijetu.“

Neki primjeri njegovih ibadeta

Ibadet je za Poslanikovu porodicu bio postojanje i život. Njihov užitak bio je u šaputanju sa Svevišnjim Allahom, a njihov ibadet se nije prekidao ni danju ni noću, ni tajno ni javno. Imam Husejn, a.s., koji je bio jedan od stubova ove časne porodice, pred Svemoćnim je stajao onako kako stoji učeni pobožnjak sa spoznajom i uvjerenjem. Kada bi uzimao abdest, boja lica bi mu se promijenila i zadrhtali bi njegovi udovi i, kad su ga pitali za razlog, odgovorio je:

حَقٌّ عَلَى كُلِّ مَنْ وَقَفَ بَيْنَ يَدَيِ رَبِّ الْعَرْشِ أَنْ يَصْفَرَ لَوْنُهُ وَتَرْتَعِدَ مَفَاصِلُهُ.

„Dostojno je onome ko stoji pred Svemoćnim da mu boja lica požuti i udovi zadrhte.“

Trudio se da obavi namaz čim nastupi vrijeme, čak i u najtežim situacijama: stao je da klanja podne namaz u vrhuncu krvavog sukoba desetog dana muharrema, kada ga je vojska zablude bila opkolila i gađala strijelama sa svih strana.

Izlazio je ponizno pred Bogom idući prema Njegovoj časnoj kući i obavljao je obrede hadždža ponizno i skrušeno. Na hadždž je išao pješice dvadeset i pet puta. Među šijskim poznavateljima hadisa u svim generacijama dobro je poznata njegova skrušenost na Arefatu u danima hadždža i njegovim dugim šaputanjima s Gospodarom dok je stajao na putu prema brdu kada su se ljudi okupljali oko njega.

Puno je činio dobročinstvo i udjeljivao sadaku. Preneseno je da je bio naslijedio neku zemlju i neke stvari pa je sve udijelio kao sadaku prije nego što ih je i preuzeo. Imao je običaj u tmini noći nositi hranu bijednima u Medini ne želeći time ništa osim nagrade kod Allaha i Njegovu bliskost.